

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Κατανυκτικά Χριστούγεννα παρά τις δυσχέρειες

/ [Επικαιρότητα](#)

Με την λαμπρότητα που αρμόζει στο μεγάλο γεγονός των Χριστουγέννων εορτάστηκε η Μητρόπολη των Εορτών στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Πειραιώς, όπου Ιερούργησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ.Σεραφείμ. Στην Χριστουγεννιάτικη Ποιμαντορική Εγκύκλιο του Σεβασμιωτάτου γίνεται αναφορά στην ιδιαίτερη σημασία που έχει για την ζωή του πιστού η Θεία Κοινωνία.

«Ἡ Γέννηση, ἡ Θυσία καὶ ἡ θεία Κοινωνία», σημειώνει ο Σεβασμιώτατος στο Χριστουγεννιάτικό του μήνυμα, «προβάλλουν ἐνώπιον τοῦ λειτουργοῦ καὶ ὅλης τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος, κάθε φορὰ πὺ καλούμεθα νὰ τελέσουμε τὴ θεία Λειτουργία. Μὰ σήμερα, κατὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, τὴ Μητρόπολη τῶν ἑορτῶν, αἰσθανόμεθα ἀκόμη πὺ βαθιὰ τὴ μυστικὴ ἐνότητα τῶν τριῶν αὐτῶν πραγματικοτήτων: τῆς Γέννησης, τῆς Θυσίας καὶ τῆς θείας Κοινωνίας».

Ακολουθεῖ ἡ Χριστουγεννιάτικη Ποιμαντορικὴ Εγκύκλιος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ.Σεραφεῖμ καὶ σχετικὸ φωτογραφικὸ υλικό.

Τέκνα μου ἀγαπητὰ καὶ πεφιλημένα,

Σὲ κάθε Ναό, ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Βήματος βρίσκεται χῶρος ἱερὸς καὶ φρικτὸς ποὺ καλεῖται Πρόθεση. Εἶναι μιὰ μικρὴ κόγχη, ἀριστερὰ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ὅπου ὁ ἱερέας προσκομίζει τὰ Τίμια Δώρα, τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο, τὰ ὅποια κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας θὰ μεταποιηθοῦν σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Ἡ Ἁγία Πρόθεση κατὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας συμβολίζει δύο τόπους, τὸν τόπο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴ Βηθλεέμ, καὶ συνάμα τὸν τόπο τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, τὸν Γολγοθὰ. Γι' αὐτὸ καὶ συνηθίζεται στὴν κόγχη τῆς προθέσεως νὰ ἀγιογραφεῖται ἄλλοτε ἡ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως καὶ ἄλλοτε ἡ ἄκρα Ταπείνωσης τοῦ Κυρίου.

Ἡ Γέννηση, ἡ Θυσία καὶ ἡ Θεία Κοινωνία, προβάλλουν ἐνώπιον τοῦ λειτουργοῦ καὶ ὅλης τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος, κάθε φορὰ ποὺ καλούμεθα νὰ τελέσουμε τὴ Θεία Λειτουργία. Μὰ σήμερα, κατὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, τὴ Μητρόπολη τῶν ἑορτῶν, αἰσθανόμεθα ἀκόμη πιὸ βαθιὰ τὴ μυστικὴ ἐνότητα τῶν τριῶν αὐτῶν πραγματικοτήτων: τῆς Γέννησης, τῆς Θυσίας καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας.

Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκώνεται, λαμβάνει πλήρη τὴν ἀνθρώπινη φύση, γιὰ νὰ τὴ θεραπεύσει, γιὰ νὰ τὴν ὀλοκληρώσει, γιὰ νὰ τὴν ἀγιάσει. Καταργεῖ ὁ Χριστὸς μὲ τὴν ἐνανθρώπησή του τὸ χάσμα μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, μεταξὺ δημιουργίας καὶ Δημιουργοῦ, μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Κατεργάζεται μὲ τὴ γέννα του τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐχθρὸ καὶ δυνάστη του, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ὅμως ἡ γέννηση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, μυστικὰ ἐμπεριέχει καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο κομίζεται αὐτὴ ἡ πολυπόθητη σωτηρία. Κι ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος, ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Χριστὸς γεννιέται γιὰ νὰ σταυρωθεῖ, γιὰ νὰ πάθει ὑπὲρ ἡμῶν. Γι' αὐτὸ στὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τὸ θεῖο βρέφος, σπαργανωμένο εἰκονίζεται σύμφωνα μὲ τὰ ταφικὰ ἥθη τῆς ἐποχῆς, καὶ τοποθετημένο ἐντὸς τῆς φάτνης σάν σέ νεκρικό μνήμα. Σημεῖο ποὺ θέλει νὰ δηλώσει πῶς ὁ Χριστὸς ἔρχεται στὸν κόσμον μὲ σκοπὸ νὰ πεθάνει γιὰ ἐμᾶς, γιὰ τὴν ἀγάπη μας, γιὰ τὴν ἀκεραιότητά μας, γιὰ τὴ θέωσή μας.

Πῶς ὅμως ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς οἰκειοποιεῖται τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ Θυσία Του; Πῶς ἐνώνεται μὲ τὸ Σῶμα ποὺ ἡ Ἀειπάρθενος Κόρη ἔφερε στὸν κόσμον; Πῶς μετέχει στὸ Σῶμα ποὺ πόνεσε, ἔπαθε, καὶ γνώρισε θάνατο; Πῶς τελικὰ ὁ ἄνθρωπος ἀποδέχεται τὴ σωτηρία, ποὺ ὁ Χριστὸς προσφέρει;

Ὁ ἄνθρωπος σώζεται μὲ τὴ θεία Κοινωνία.

Ὁ ἄνθρωπος γεννιέται σ' ἕναν καινόν, σ' ἕναν νέο τρόπο ὑπαρξης καὶ ζωῆς μὲ τὴ θεία Κοινωνία.

Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ὁ ἴδιος θυσία καὶ προσφορὰ γιὰ τὸν κόσμον ὅλο μὲ τὴ θεία Κοινωνία.

Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ θεία Κοινωνία; Εἶναι ἡ μετάληψη τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Προσφέρει ὁ ἄνθρωπος τὰ εἶδη τῆς κτίσεως· παραθέτει τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ ποὺ ἡ φύση τοῦ ἀποδίδει, τὸ στάρι καὶ τὸ σταφύλι· κομίζει ὅμως καὶ τὸ κόπο, τὴ δημιουργικότητα, τὴν εὐφία του, τὰ ὁποῖα μεταποιοῦν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης σὲ δημιουργία, σὲ ἄρτο καὶ σὲ οἶνο. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ εἶδη τῆς ἀνθρώπινης προσφορᾶς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ τὰ λαμβάνει καὶ τὰ κάνει σάρκα δική του, γιὰ νὰ σταθεῖ ἀνάμεσά μας, γιὰ νὰ γεννηθεῖ μέσα στὶς καρδιές μας, γιὰ νὰ θυσιαστεῖ, ὥστε ἐμεῖς νὰ ζήσουμε. Ἔτσι μεταλαμβάνουμε τῶν καθαγιασμένων Τιμίων Δώρων, ποὺ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχει ἐπισκεφθεῖ καὶ γινόμεστε σύσσωμοι καὶ σύναιμοι μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἡ Κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μιὰ πράξη τυπικὴ ἢ μιὰ ἐνέργεια συμβολικὴ. Εἶναι ἡ μετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου σ' ἕναν ἄλλο τρόπο ὑπαρξης ποὺ ἀγιάζει καὶ χαριτώνει τὸν ἄνθρωπο στὸν παρόντα κόσμον καὶ ἀνοίγει τὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος. Ὁ Χριστιανὸς κοινωνώντας ἀποδέχεται τὸν τρόπο τῆς Ἑνσάρκωσης καὶ τὸν τρόπο τῆς Σταύρωσης τοῦ Θεανθρώπου. Καὶ τούτῃ ἡ ἀποδοχὴ σημαίνει πολλὰ γιὰ τὸν κοινωνικὸ του βίον, γιὰ τὴ στάση ποὺ κρατᾷ ἀπέναντι στὸ συνάνθρωπο, στὸν ἀδελφό, μὰ καὶ στὸν ἔχθρό του.

Ἡ Ἑνσάρκωση σημαίνει κένωση τοῦ ἑαυτοῦ. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος γίνεται ἄνθρωπος. Τούτῃ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πράξη ταπείνωσης μέσα στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Καὶ ὁ πιστὸς καλεῖται μέσα στὴν καθημερινότητά του νὰ κενώσει καὶ ἐκεῖνος τὸν δικό του ἑαυτό· νὰ συναντήσῃ τὸ συνάνθρωπό του στὶς ἀδυναμίες του, στὶς ἀσθένειές του, στοὺς φόβους του, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνῃ ἕνα μ' αὐτόν. Δὲν δικαιοῦται ὁ πιστὸς ἂν θέλῃ νὰ ἀκολουθεῖ πραγματικὰ τὸ Χριστό, νὰ σταθεῖ ὑπεροπτικὰ ἀπέναντι στὶς ἀδυναμίες τῶν ἄλλων. Ἀντιθέτως ὀφείλει νὰ κάνει τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ κάθε ἀνθρώπου θέματα δικά του, αἰτίες προσευχῆς καὶ ἄσκησης, ὥστε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνεργήσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ, νὰ παρηγορήσῃ, καὶ νὰ σώσῃ τὸν μπερδεμένο ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ Σταύρωση μὲ τὴ σειρά της, σημαίνει θυσία γιὰ τὸν ἄλλον. Ὁ Σαρκωμένος Λόγος πεθαίνει ἀληθινὰ γιὰ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τούτῃ ἡ κάθοδος εἰς τὸν Ἄδην εἶναι

ἐκείνη πού καταπατᾷ τὸ διάβολο καὶ καταργεῖ τὸ θάνατο· εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς Ἀνάστασης καὶ τῆς αἰώνιας ζωῆς. Καὶ ὁ πιστὸς θέλοντας νὰ μὴ χωρισθεῖ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο Ἰησοῦ μετέχει μέσα στὴν ἱστορία στὸ θάνατο τοῦ Κυρίου του. Δὲν ἐνεργεῖ γιὰ νὰ κατανικήσῃ τοὺς ἀντιφρονοῦντες καὶ τοὺς ἐχθροὺς. Νεκρώνει τὸν ἐγωϊσμό του καὶ τὸ θέλημά του. Παλεύει ἐσωτερικὰ γιὰ νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ συγχωρέσῃ τοὺς πάντες. Γιὰ νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ μιὰ ἄλλη θεώρηση τῆς ζωῆς, ὅπου ἡ κακία καὶ τὰ πάθη δὲν εἶναι αὐτὰ πού κυριαρχοῦν, ἀλλὰ ἡ ἀγαθότητα καὶ ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ Ἀναστημένου.

Ἡ ταπείνωση τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου, ἔχουν ἐμπνεύσει τοὺς πιστοὺς καὶ στὴν παρούσα δοκιμασία πού ὀλάκερη ἡ οἰκουμένη περνᾷ. Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ στὸ τόπο μας ἔχουν ἐπιδείξει στάση ταπεινὴ καὶ συγχωρητικὴ. Στερήθηκαν τὰ πρῶτιστα καὶ τὰ καίρια τῆς χριστιανικῆς βιοτῆς, τὴ μυστηριακὴ ζωὴ, τὴν ἐκκλησιαστικὴ σύναξη, τὴν ἱεραποστολικὴ καὶ φιланθρωπικὴ κίνηση πρὸς τὸν κόσμο. Δέχθηκαν σωρεῖα κατηγοριῶν καὶ διαβολῶν. Ἐστοχοποιήθηκαν καὶ λειδωρήθηκαν ὅσο κανένας ἄλλος ἀπὸ τὰ Μέσα Μαζικῆς ἐνημέρωσης. Κι ὅμως ἐκεῖνοι γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν πολλῶν ὑπομένουν. Τηροῦν μέτρα γιὰ νὰ διασφαλιστεῖ ἡ υἰεία, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐγκαταλειφθοῦν τὰ πρόσωπα σὲ παράλογους φόβους καὶ σὲ πονηροὺς λογισμοὺς. Στηρίζουν μὲ ἀγάπη ἔμπρακτα ἐκείνους πού τὸ ἔχουν ἀνάγκη. Δὲν προκαλοῦν μὰ προσεύχονται γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, περιμένοντας τὴν εὐλογημένη ἐκείνη ὥρα, πού ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀρρώστια.

Ὅμως αὐτὴ ἡ ὑπεύθυνη στάση τῶν χριστιανῶν, ὀφείλεται καὶ διαμορφώνεται μέσα ἀπὸ τὴ μετοχὴ μας στὴ θεία Κοινωνία. Μεταλαμβάνοντας κενώνουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας· μεταλαμβάνοντας ἀγαπᾷμε τὸν κόσμο· μεταλαμβάνοντας γινόμαστε συνετοί· μεταλαμβάνοντας γινόμαστε ὑπεύθυνοι· μεταλαμβάνοντας κατανικᾷμε τοὺς φόβους μας· μεταλαμβάνοντας συγχωροῦμε ἐκείνους πού μᾶς ἀδικοῦν· μεταλαμβάνοντας νοιαζόμαστε γιὰ τοὺς πειρασμούς τῶν ἄλλων· μεταλαμβάνοντας θυσιάζουμε ἀκόμα καὶ τὴν ἴδια μας τὴ ζωὴ γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς μας.

Ἡ στέρηση τῆς θείας Κοινωνίας δὲν εἶναι κάτι πούμποροῦμε νὰ ἀποδεχθοῦμε οἱ χριστιανοὶ ὡς λύση στὸ ὁποιοδήποτε πρόβλημα. Ὅχι ἀπὸ ἀπολυτότητα καὶ ἀπὸ πεῖσμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν βιωματικὴ γνώση τῆς ἀλήθειας πού μαρτυρᾷ ἐδῶ καὶ αἰῶνες, πὼς τὸ Ἅγιο Ποτήριο εἶναι ἐκεῖνο πού μᾶς κάνει χριστιανοὺς. Δὲν εἶναι ἡ ἀτομικὴ πίστη καὶ ἡ προσωπικὴ ἀρετὴ, τὰ στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς μας ταυτότητας. Εἶναι ἡ ἔνωσή μας μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία λαμβάνει χώρα μέσα στὴν ἱστορία, μὲ τὴ θεία Μετάληψη.

Ἡ στέρηση τῆς θείας Κοινωνίας μὲ τρόπο βίαιο καὶ στανικό δὲν διασφαλίζει οὔτε

τὴν ὑγεία τῶν πολιτῶν, μὰ οὔτε καὶ τὴ συνοχή τῆς κοινωνίας. Γιατὶ ἀκόμα κι ἂν δὲν τὸ κατανοοῦμε οἱ Ἕλληνες οἱ σημερινοί, στὸ κέντρο τῆς συλλογικῆς μας συνοχῆς παραμένει νὰ ὑπάρχει τὸ ἅγιο Ποτήριο. Τοῦτο τὸ αἰσθανόμασταν πάντα κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῶν Χριστουγέννων, ὅταν οἱ ναοὶ μας κατακλύζονταν ἀπὸ πρόσωπα, ποὺ παρότι κατὰ τὸν ὑπόλοιπο χρόνο δὲν προσέρχονταν στὴ μυστηριακὴ ζωὴ, τὴ μέρα αὐτὴ δειλᾶ καὶ ἀμήχανα ἴσως, ὁδηγοῦσαν τὰ βήματά τους πρὸς τὴν θεία Κοινωνία. Αὐτοὶ μαρτυροῦν πὼς ὁ κοινὸς μας βίος συγκροτεῖται ἀκόμα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ ἁγίου. Τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἶμα τοῦ Θεανθρώπου παραμένουν νὰ μᾶς ἐνώνουν. Καὶ μόνο ἐνωμένοι μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ μεταξὺ μας θὰ μπορέσουμε νὰ περάσουμε καὶ τούτῃ τὴν κρίση.

Γι' αὐτὸ ἀγαπητά μου παιδιά, ἅς ἀκούσουμε καὶ σήμερα τὴν λειτουργικὴ προτροπὴ: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε». Ἄς ἀπολαύσουμε: «Ξενίας Δεσποτικῆς, καὶ ἀθανάτου τραπέζης, ἐν πενιχρῷ Σπηλαίῳ» (ἅς ἀπολαύσουμε δηλαδή, δεσποτικὴ φιλοξενία καὶ τράπεζα ἀθανασίας, ποὺ προσφέρεται σὲ ταπεινὸ σπήλαιο) ὅπως ὁ προεόρτιος ὕμνος ἀναγγέλλει. Ἄς μεταλάβουμε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἶμα τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ γιορτάσουμε Χριστούγεννα, γιὰ νὰ ζήσουμε καὶ νὰ κατανικήσουμε κι ἐμεῖς τὸ φόβο, τὴν ἀσθένεια καὶ τὸ θάνατο. Γιὰ νὰ ἀνοιχτοῦμε στὴν ἀλήθεια, στὴν ἐλευθερία καὶ τὴ ζωὴ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Μέ ὅλη μου τὴν ἀγάπη!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

